

پیام هفتم

شناخت یهوه، خدای جاودان، در محبت، شفقت، و وفاداری او

مطالعه متون مقدس: ارمیا ۲: ۱۹؛ ۱۰: ۱۰؛ ۱۱: ۲۰؛ ۱۲: ۲۰؛ ۲۲-۲۵؛ ۵: ۱۹

۱. ارمیا اغلب خدا را به عنوان یهوه خداوند لشکرها خطاب می کرد:

آ. «اما یهوه خدای حقیقی است؛ / اوست خدای زنده و پادشاه جاودان» - ۱۰: ۱۰: آ:

۱. «یهوه» یعنی «هستم آن که هستم»، نشانگر این که یهوه آن فرد جاودان است، همان کسی که در گذشته

بود، اکنون هست، و در آینده تا ابد خواهد بود - خروج ۳: ۱۴؛ ۱: ۴:

(آ) یهوه خدای خود-موجود [واجب الوجود] و همیشه-موجود است؛ او دارای وجودی جاودان است

که نه آغاز و نه پایان دارد - خروج ۳: ۱۴.

(ب) «هستم» دلالت دارد بر آن کسی که وجودش به هیچ چیز دیگر غیر از خودش بستگی ندارد - یوحنا

۸: ۲۴، ۲۸، ۵۸.

۲. یهوه تنها کسی است که هست، و ما باید ایمان داشته باشیم که او هست - عبرانیان ۱۱: ۲۶.

۳. یهوه به عنوان هستم، همان شامل تمام یعنی واقعیت چیزهای مثبت و هرآنچه مردم او بدان نیاز دارند

است - یوحنا ۶: ۳۵؛ ۸: ۱۲؛ ۱۰: ۱۴؛ ۱۱: ۲۵؛ ۱۴: ۶.

۴. جدا از یهوه، بقیه هیچ است؛ او تنها کسی است که هست، تنها کسی که موجودیت واقعی دارد - عبرانیان

۱۱: ۶.

ب. «ای [یهوه] خداوند لشکرها و ای داور عادل / که آزماینده دل و ذهنی» - ارمیا ۱۱: ۲۰:

۱. عنوان «خداوند لشکرها» نشان می دهد که یهوه خداوند، قادر مطلق است، خدای لشکر آسمان، سردار

کل آن لشکر - ۲۰: ۱۲؛ اول پادشاهان ۲۲: ۱۹.

۲. خداوند لشکرها، شاه جلال است، همان کسی که قوی و تواناست؛ او خداوند ارتشهاست - مزامیر ۲۴:

۸، ۱۰.

۳. شاه جلال، خداوند لشکرها، همان خدای سه یکتای کامل است که در مسیح پیروزمند، که بزودی می آید،

تجسم شده است.

۴. به عنوان مسیح جسم پوشیده، مصلوب شده، و رستاخیز کرده، آن شاه جلال می آید تا زمین را تصرف

کرده و آن را به عنوان پادشاهی خود برگیرد:

(آ) خداوند لشکرها جنگها را تا کرانههای زمین پایان می بخشد؛ او در بین امتهای تمجید خواهد شد، و او

بر روی زمین تمجید خواهد شد - مزامیر ۴۶: ۹-۱۰.

(ب) خداوند لشکرها اقتدار دارد که بر همه امتهای حکم براند، و اقتدار عزل و نصب پادشاهان در دست

اوست - دانیال ۲: ۲۱.

۵. در زمانی که کهنات تهی شده بود، خدا نام خود را به عنوان خداوند لشکرها آشکار کرد، این نشان می دهد

که وقتی حکومت او حالتی تهی داشت، او می آمد تا بر کل وضعیت حکم براند تا فرمانروایی پادشاهی

خود را بیاورد - اول سموئیل ۱: ۳.

۲. «تو، ای خداوند، تا ابد سلطنت می کنی [تا ابد می مانی]؛ / تخت تو نسل اندر نسل برقرار خواهد بود» - مراثی

۵: ۱۹:

آ. ارمیا در باب ۱۹، جایگاه و زاویه اش را از خود به خدا تغییر داد، و این به وجود و دولت جاودان خدا اشاره دارد.

ب. اورشلیم واژگون شد، معبد سوزانیده شد، و مردم خدا دور شدند، ولی یهوه، خداوند عالم، برجاست تا حکومت

خود را بکار برد.

پ. عبارت «ای خداوند، تا ابد سلطنت می کنی» نشان می دهد که خدا جاودان است و هیچ تغییری در او نیست

آ. ۱۹:

۱. خدا دگرگون نشدنی می‌ماند، و تحت هیچ محیط و شرایطی تغییر نمی‌کند - مزامیر ۹۰: ۲؛ رومیان ۱۶: ۲۶-۲۵.

۲. در قلمرو انسانی تغییرات از هر جهت رخ می‌دهند، ولی در وجود جاودان خدا هیچ تغییری نیست؛ او همیشه یکسان باقی می‌ماند.

۳. ابراهیم «نام خداوند، خدای سرمدی، را خواند» - پیدایش ۲۱: ۳۳:

(آ) به عبرانی «خدای سرمدی» «إل اولام» است؛ «إل» یعنی «آن فرد مقتدر» و «اولالم» یعنی

«جاودان [سرمدی]» یا «ابدیت» و از ریشهٔ عبرانی به معنای «پوشاندن» یا «پنهان کردن» می‌آید.

(ب) عنوان الهی «إل اولام» دلالت دارد بر حیات جاودان - مقایسه با یوحنا ۱: ۱، ۴.

(پ) ابراهیم با خواندن نام یهوه، آن فرد مقتدر جاودان، خدا را به عنوان آن همیشه زنده، آن فرد مرموز و اسرار آمیز که حیات جاودان است، تجربه کرد.

ت. عبارت «تخت تو نسل اندر نسل برقرار خواهد بود»، به دولت جاودان و تغییر ناپذیر خدا اشاره دارد

- مراثی ۵: ۱۹؛ مزامیر ۴۵: ۴؛ ۶: ۹۳؛ ۲: ۲؛ مکاشفه ۴: ۳-۲:

۱. تخت خدا آغاز یا پایانی ندارد؛ تخت او نسل اندر نسل وجود دارد.

۲. نوشتهٔ ارمیا در پایان مراثی درباره وجود جاودان و دولت تغییر ناپذیر خدا، به یقین الهی است:

(آ) سخن ارمیا درباره وجود جاودان خدا و تخت او، یک نشانهٔ قوی است از این که ارمیا در نوشتن

مراثی، اقتصاد خدا را لمس کرد.

(ب) او از احساسات انسانی خود خارج شد، شخص خدا و تخت خدا را لمس کرد، و در الوهیت خدا

وارد شد.

ث. در اورشلیم نو شخص خدا به عنوان شاه سرمدی، و دولت خدا به عنوان پادشاهی جاودان و لغزش ناپذیر، که

هر دو بنیاد لغزش ناپذیر رسیدگی او به مردمش است، کاملاً فاش خواهد شد - عبرانیان ۱۲: ۲۸؛ مکاشفه ۲۲:

۳.

۳. «محبتهای [مهربانی‌های محبت‌آمیز] خداوند هرگز پایان نمی‌پذیرد [از محبتهای خداوند است که تلف نشده-

ایم]، / زیرا که [شفقت‌های] او بی‌زوال است؛ / آنها هر بامداد تازه می‌شود؛ / وفاداری تو عظیم است» - مراثی

۳: ۲۲-۲۳:

آ. یهوه به ارمیا ظاهر شده، گفت: «تو را به محبت جذب کردم» - ارمیا ۳۱: ۳:

۱. محبت یهوه ارزشمند، همیشگی، و بالاتر از آسمانها بوده و به مسیح به عنوان سنگ زاویه برای بنای خدا

منجر می‌شود - مزامیر ۳۶: ۷، ۹-۱۰؛ ۱۰۸: ۴؛ ۱۱۸: ۱-۴، ۲۲-۲۹؛ ۱۳۶: ۱، ۲۶.

۲. مزامیر ۱۰۳ از تاریخ خدا در محبت و شفقت او در بخشش گناهان، شفا، بازخرید، و مراقبت او از

مردمش، می‌گوید.

۳. سراینده به یهوه گفت: «من از کثرت محبت تو / به خانه‌ات درخواهم آمد» - ۷: ۵:

(آ) هرکسی که افتخار ورود به معبد در صهیون را داشت، باید تحت محبت خدا می‌بود.

(ب) در واقع، ورود به درون معبد، خودش یک مسرت از وفور محبت خدا بود.

(پ) بررسی محبت خدا در وسط معبد او، نشان می‌دهد که ما محبت او را در کلیسا لمس می‌کنیم.

۴. مزمو ۱۰۱ نشان می‌دهد که مسیح چگونه با محبت و عدل خود، بر زمین حکمرانی خواهد کرد.

ب. مردم اسرائیل شکست خورده بودند، ولی شفقت‌های خدا باقیماندگان اسرائیل را برای اجرای اقتصاد خدا،

حفظ کرد - مراثی ۳: ۲۲-۲۳:

۱. شفقت، عمیق تر، لطیف تر، و غنی تر از رحمت است - رومیان ۹: ۱۵؛ مزامیر ۱۰۳: ۸.

۲. شفقت، به عاطفهٔ درونی خدا در جوهر با محبت او اشاره دارد - دوم قرنتیان ۱: ۳؛ یعقوب ۵: ۱۱؛ لوقا

۶: ۳۶.

۳. مسیح به خاطر شفقت‌های رحیم خداوند، بر روی زمین آمد - ۱: ۷۸.

۴. شفقت‌های یهوه «هر بامداد تازه می شود» - مراثی ۳: ۲۳:

(آ) آیه ۲۳ نشان می دهد که ارمیا هر بامداد با خدا به عنوان آن فرد شفیق، تماس برقرار می کرد.
(ب) از طریق تماس او با خداوند بود که او آن کلام درباره محبت، شفقت‌ها، و وفاداری خدا را دریافت کرد.

پ. ارمیا به یهوه گفت: «وفاداری تو عظیم است» - آ ۲۳ ب

۱. شفقت‌های خدا بی‌زوال است، زیرا او وفادار است - مزامیر ۵۷: ۱۰.

۲. خدا به کلام خود امین است؛ او نمی تواند خود را انکار نماید؛ او نمی تواند ذات و وجودش را انکار کند - اول تیموتائوس ۲: ۱۳.

۳. خدا در وفاداری خود، ما را به مشارکت با پسرش فراخوانده، و او در وفاداری خود، ما را در این اشتراک و مسرت حفظ خواهد کرد - اول قرنتیان ۱: ۹.

۴. خدای امین که ما را فرا خوانده است، همچنین ما را به تمامی تقدیس کرده و کل وجودمان را کاملاً محفوظ می دارد - اول تسالونیکیان ۵: ۲۳-۲۴.

۴. «جان من می گوید خداوند نصیب من است، / پس بر او امید خواهم بست» - مراثی ۳: ۲۴:

آ. سخن ارمیا درباره یهوه نصیب ما، و امید بستن ما در او، طعم عهد جدید را دارد - کولسیان ۱: ۱۲، ۲۷:

۱. ارمیا از یهوه به عنوان نصیب خود لذت می بُرد، و او امیدش را نه در خود و نه در هیچ چیزی دیگر غیر از یهوه، بست - مراثی ۳: ۲۴:

(آ) از یک سو، ارمیا دریافت که خدا، خدای محبت بوده و شفیق است، و کلام او وفادار می باشد.

(ب) از سوی دیگر، ارمیا دریافت که او هنوز می‌بایست هر صبح با خداوند تماس برقرار کرده، تمام امیدش را در او بگذارد، منتظر او باشد، و نام او را فراخواند - آ. ۲۳-۲۵، ۵۵.

۲. وقتی که سراینده به درون قدس خدا داخل شد، نگرش و درکی الهی از وضعیت خود یافت، او می توانست بگوید که خدا برای همیشه نصیب او بود - مزامیر ۷۳: ۱۷، ۲۶:

(آ) سراینده در قدس خدا دستور یافت تا فقط خود خدا و نه هیچ چیز دیگر غیر از او را به عنوان نصیب خود برگیرد - آ. ۲۶.

(ب) قصد خدا با جویندگانش این است که آنها همه چیز را در او یابند و از مسرت مطلق او منحرف نشوند.

ب. «خداوند [یهوه] برای منتظران خود نیکوست، / و برای هر که او را بجوید» - مراثی ۳: ۲۵:

۱. گرچه خدا راستین، زنده، شفیق، و وفادار است، او برای آزمودن مردمش، اغلب در به انجام رساندن کلامش تأخیر می کند - مزامیر ۲۷: ۱۴؛ ۱۳۰: ۶؛ اشعیا ۸: ۱۷؛ ۳۰: ۱۸؛ ۶۴: ۴.

۲. منتظر بودن برای خدای جاودان بدین معناست که ما به خودمان خاتمه دهیم، یعنی، خودمان را در زیستنمان، کار کردنمان، و فعالیتیمان متوقف کرده و خدا در مسیح را به عنوان حیات، شخص و جایگزین خود برگیریم - ۴۰: ۲۸؛ ۳۱:

(آ) ما باید درس صبر کردن یا منتظر بودن برای خدا را بیاموزیم - ۳۰: ۱۸.

(ب) امروز زمان کمالِ نهایی نیست؛ پس ما باید برای خداوند منتظر باشیم - ۴: ۶۴.

۳. ما همان گونه که برای خداوند منتظریم، باید جویای او بوده و او را بخوانیم:

(آ) «آنگاه که مرا بجوید، مرا خواهید یافت؛ اگر مرا به تمامی دل خود بجوید» - ارمیا ۲۹: ۱۳.

(ب) «مرا بخوان که تو را اجابت خواهم کرد و تو را از چیزهای عظیم و مخفی که ندانسته‌ای، آگاه خواهم ساخت» - ۳۳: ۳.